

In liefdevolle herinnering aan

Helena (Leny) Wilhelmina Nijhuis-Kleijhuis

sinds 4 december 2009 weduwe van

Herman Nijhuis

* 10 oktober 1931

† 10 april 2010

Geheel onverwacht overleed Leny thuis op 10 april 2010. Op 15 april 2010 hebben wij haar na de Uitvaartplechtigheid in de St. Plechelmuskerk te De Lutte, te ruste gelegd bij haar man op het R.K. kerkhof aldaar.

Moeder groeide op aan de Zandhuizerweg in het Lutterzand in een gelukkig gezin, als jongste dochter, samen met haar twee zussen en broer. Op 16 jarige leeftijd moest ze haar vader al missen. Mede hierdoor heeft ze op de camping van haar ouders veel werk verzet.

Ze heeft Pa leren kennen doordat hij de boerderij van haar moeder schilderde.

Na enige jaren hebben ze samen hun huis gebouwd aan de Pastoor Geerdinkstraat in De Lutte, waar ze tot op de laatste dag met veel plezier heeft gewoond.

Ma en pa zijn op 16 mei 1957 getrouwd. Samen kregen ze 3 kinderen, eerst Harrie en later de tweeling, Charlotte en Vincent. De 9 kleinkinderen waren heel belangrijk voor haar; ze was apetrots op hen; voor hen had ze alles over en ze verwende hen met allerlei lekkers. Ook hield ze goed bij hoe het met iedereen ging. Ma was altijd druk met sokken breien; ieder kind en kleinkind heeft menig paar gekregen. In 2007 waren Ma en Pa 50 jaar getrouwd; van deze mijlpaal in hun leven, hebben ze beiden enorm genoten.

Ma was graag in huis en hoefde niet overal naar toe. In en om haar huis, daar voelde zij zich het prettigst. Huishoudelijk werk en tuinieren waren haar hobby.

Samen met Pa verzorgde ze de grote moestuin. Heel erg druk waren ze met het inmaken van alle groenten en fruit. Alle kinderen "aten" mee van de lekkere, onbespoten opbrengsten uit de tuin. Vol trots lieten ze ook anderen in de oogst meedelen.

Moeder was muzikaal. Van muziek en dansen kon ze enorm genieten.

Ze was bescheiden en hield van eenvoud. In 2006 heeft ze twee heupoperaties ondergaan, waarvan ze goed hersteld is. Ze was geen klager en ging altijd maar door. Ze wilde anderen beslist niet tot last zijn.

Pa en Ma waren een hecht team dat volledig op elkaar was ingespeeld. In december 2009 viel Pa weg. Hier had Ma veel verdriet van, ook al liet ze dat niet blijken. Haar lijfspreuk was altijd "Wij moeten verder". Ze ging vol goede moed met de kinderen en kleinkinderen verder. De laatste winter duurde haar te lang; nu de lente weer begonnen is, kon zij zich weer in haar geliefde tuin uitleven. Ze heeft hier echter niet lang van mogen genieten.

Groot is ons verdriet, nu ze op 10 april 2010 zo plotseling uit ons midden is weggefallen. We troosten ons met de gedachte dat ze nu weer bij onze Pa en opa is. "Wij zullen verder moeten", zoals haar spreuk ons leerde.

*Lieve Ma, je was een geweldige moeder en oma.
Bedankt voor alles.*

Wij danken u hartelijk voor uw komst en blijf van medeleven.
Kinderen en kleinkinderen